

Descriptors

Maria Mercè Roca (Portbou, Alt Empordà, 1958). Escriptora. Ha publicat, entre altres novel·les, *Cames de seda* (premi Sant Jordi), *Delictes d'amor* (premi Ramon Llull) i *Bones intencions*. També ha conreat la literatura infantil (*El llop Pepito*) i juvenil: *Com un miratge* i *Mil revolts* (Premi Barcanova). Ha estat diputada al Parlament per ERC, del 2003 al 2010. És patrona de la Fundació Oncolliga i vicepresidenta de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana.

Cartes a Portbou

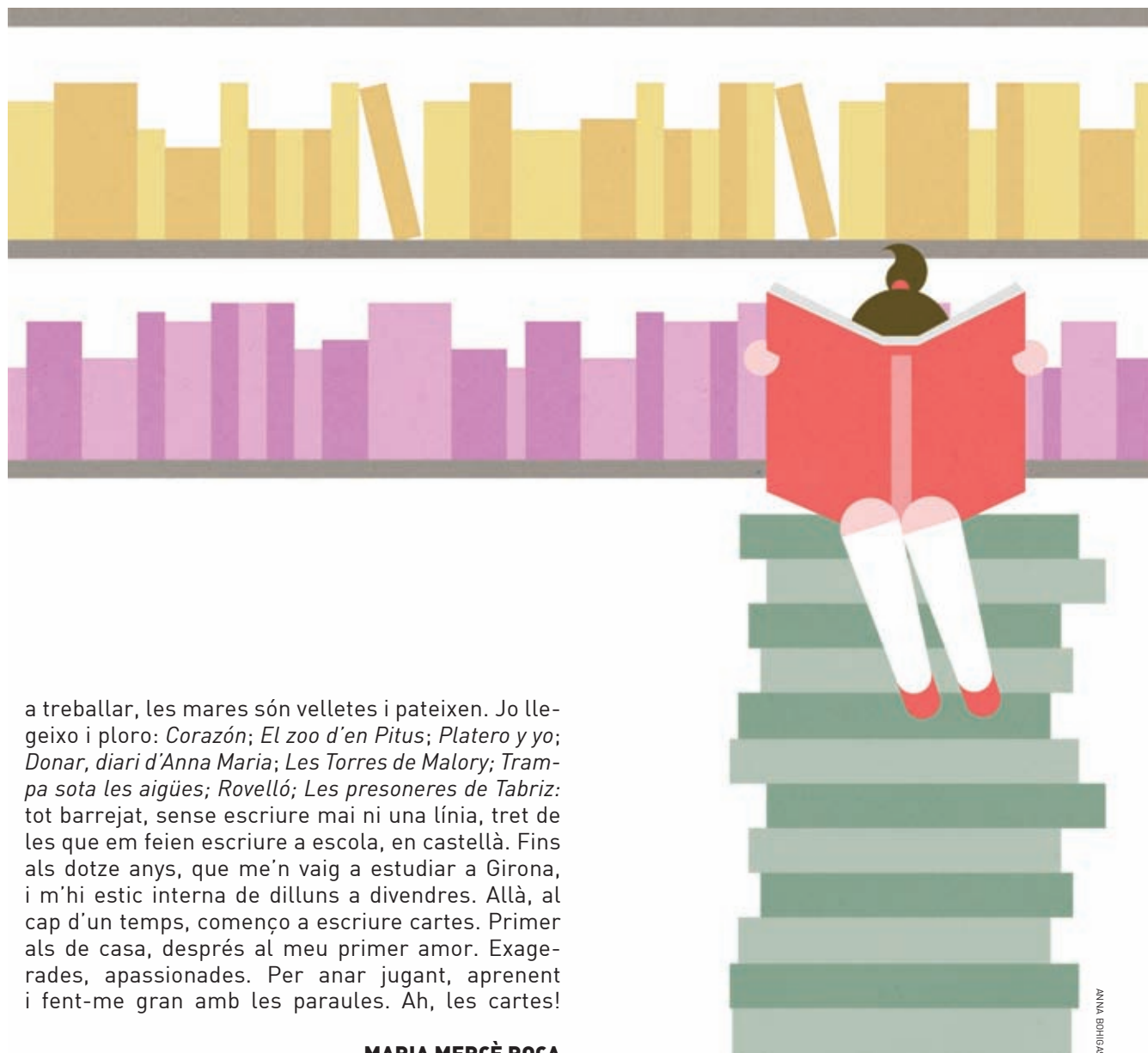
L'univers literari de la meva infantesa, al Portbou dels anys seixanta, era més aviat pobre i poc estimulant. Hi havia pocs llibres, però eren sagrats. Com anar a l'escola i fer els deures, o anar a missa, els llibres eren molt importants. No calia ni que ens ho diguessin. Ho sabíem, ho enteníem. Els llibres eren en una prestatgeria metàl·lica, al passadís: els pisos de l'estació, on vivien els ferroviaris, eren molt llargs i estrets. Zane Grey, *Selecciones del Reader Digest*, Mercedes Salisachs, Josep Pla, Pearl S. Buck... I molta poesia popular. Els meus pares sabien de memòria molts poemes, que recitaven sovint i que, més enllà de les paraules que jo no entenia, m'embolicaven amb la música:

Con cien cañones por banda / viento en popa a toda vela / no corta el mar, sino vuela / un velero bergantín; Cerraron sus ojos / que aún tenía abiertos, / taparon su cara... Dios mío, que solos /, que tristes se quedan los muertos. I també era música embolicant paraules misterioses la *Salve Regina*, el *Pange Lingua Gloriosi* i l'*Alça't ja, Jerusalem*, que cantava a l'església, arravatada. I els contes recitats en els primers discos. *Una vegada hi havia un rei / que tenia el nas vermell / i bevent de bóta en bóta / no en deixava ni una gota.* Tot el que jo llegia era molt trist. A les «Pàgines viscudes» del *Patufet* tothom és molt bo i molt pobre, o és molt dolent però al final es torna bo. Els nens petits s'han de llevar quan encara és fosc per anar

*Tot el que jo llegia era molt trist.
A les «Pàgines viscudes» del Patufet
tothom és molt bo i molt pobre*

> **Il·lustracions: Anna Bohigas** és una dissenyadora gràfica amb debilitat per la il·lustració. Li agrada la simplicitat, els jocs de paraules i els papers de colors. Ha treballat per a la Universitat Ramon Llull, Teatre invisible i la revista *Diàlegs*, entre d'altres entitats. Si hi esteu encuriats, podeu mirar què fa a la seva web: annabohigas.com

a treballar, les mares són velletes i pateixen. Jo lleigeixo i ploro: *Corazón*; *El zoo d'en Pitus*; *Platero y yo*; *Donar, diari d'Anna Maria*; *Les Torres de Malory*; *Tram-pa sota les aigües*; *Rovelló*; *Les presoneres de Tabriz*: tot barrejat, sense escriure mai ni una línia, tret de les que em feien escriure a escola, en castellà. Fins als dotze anys, que me'n vaig a estudiar a Girona, i m'hi estic interna de dilluns a divendres. Allà, al cap d'un temps, començo a escriure cartes. Primer als de casa, després al meu primer amor. Exagerades, apassionades. Per anar jugant, aprenent i fent-me gran amb les paraules. Ah, les cartes!

MARIA MERCÈ ROCA

Fins als dotze anys, que me'n vaig a estudiar a Girona. Allà, començo a escriure cartes. Primer als de casa, després al meu primer amor